

Η ΚΛΗΣΗ ΤΩΝ ΜΑΘΗΤΩΝ (Λουκ. 5, 1-11)

†ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ ΜΕΛΕΤΙΟΥ

(Διασκευή ομιλίας στη Φιλοθέη, στις 24/9/2000)

Το σπυργιτάκι που σταμάτησε το γλέντι

Όταν είχαν πάει για πρώτη φορά χριστιανοί ιεραπόστολοι, για να κηρύξουν το Ευαγγέλιο στην Αγγλία, οι Άγγλοι ηγεμόνες, είχαν ένα μεγάλο νυχτερινό γλέντι. Και κάλεσαν τους ιεραποστόλους να... γλεντήσουν μαζί τους.

Οι Άγγλοι άρχοντες ενώ έτρωγαν και έπιναν, έβλεπαν τους κληρικούς-ιεραποστόλους και σκέπτονταν: «Και τι θα μας πουν αυτοί οι άνθρωποι; Τάχα εμείς δεν έχουμε μέχρι τώρα κάποια θρησκεία; Που την ακολουθεί ο καθένας όσο και όπως θέλει. Τι περισσότερο θα μας πουν»;

Για μια στιγμή, ενώ ήταν σκοτάδι, και την μεγάλη αίθουσα που διασκέδαζαν την φώτιζαν μερικά κεράκια, μπήκε από το παράθυρο, ένα σπυργίτι. Πέταξε δεξιά, αριστερά, στριφογύρισε και προκάλεσε τα μάτια όλων να το κοιτάζουν. Τελικά, ξαναβρήκε το παράθυρο και χάθηκε μέσα στη νύχτα.

Τότε είπε ένας ηγεμόνας: «Μήπως η ζωή μας στον κόσμο αυτό μοιάζει με το πέταγμα αυτού του πουλιού; Έτσι και εμείς μπαίνουμε μέσα σε ένα χώρο φτερουγάμε για λίγο -όσο ζούμε- βλέπουμε ορισμένα πράγματα, ευφραινόμαστε ή λυπόμαστε και στο τέλος ξαναφεύγουμε από ένα άλλο παράθυρο. Έτσι δεν είναι και η ζωή μας; Και μετά ποιός ξέρει τι γίνεται και πού πάμε; Μήπως οι άνθρωποι αυτοί που ήλθαν, έχουν να μας πουν κάτι περισσότερο από εκείνο που μέχρι τώρα ξέρουμε»;

Τα λόγια αυτά ενέργησαν θετικά. Οι άρχοντες άφησαν το φαγοπότι και τέντωσαν τα αφτιά τους να ακούσουν το λόγο του Θεού για τον οποίο ο απόστολος Παύλος είπε στον Τιμόθεο: Έχεις ένα προνόμιο, Τιμόθεε. «Οίδας από βρέφους τα ιερά γράμματα». Από μικρό παιδάκι έμαθες να αγαπάς τον Χριστό, να ακούς τον λόγο Του. Ποιόν λόγο Του; Ένα λόγο που μπορεί να σε σοφίσει. Να σε κάνει συνετό, μυαλωμένο, έξυπνο, σε όλες τις ενέργειές σου. «Οίδας τα λόγια του Θεού τα δυνάμενα σοφίσει σε».

Σε τι να σε σοφίσουν; Εις σωτηρίαν. Και τι σωτηρία; Όχι να σωθείς από κάτι μικρό και τιποτένιο, να μην παραπατήσεις για παράδειγμα στο δρόμο, αλλά

«τα δυνάμενά σε σοφίσαι εις σωτηρίαν την εν Χριστώ Ιησού». Και να βρεθείς κοντά στο σωτήρα μας Ιησού Χριστό στην αιώνια ζωή. Αυτή είναι η μεγάλη σοφία. Αυτό είναι το κήρυγμα του Κυρίου μας Ιησού Χριστού. Γι' αυτό έτρεξαν οι άγιοι απόστολοι και γύρισαν όλο τον κόσμο. Γι' αυτό μαρτύρησαν οι μάρτυρες.

Οι μεγάλοι ψαράδες

Μας είπε το Ευαγγέλιο ότι όταν πρωτοβγήκε στο κήρυγμα ο Χριστός, βρήκε μερικούς ψαράδες μέσα στο καραβάκι τους, να κοπιάζουν. Τους λέει:

-Τι κάνετε εκεί;

-Ψαρεύουμε, αλλά τίποτε δεν κάναμε. Όλη την νύχτα ούτε ένα ψαράκι δεν πιάσαμε.

Τους είπε ο Χριστός:

-Μπειτε πάλι στη θάλασσα. Ξαναρίχτε το δίχτυ.

-Τέτοια ώρα; Μεσημεριάτικα θα πιάσουμε ψάρια; Αλλά, «επί τω ρήματί σου», μια και το λες, είπε ο απόστολος Πέτρος, θα το ξαναρίξω το δίχτυ. Και το έριξε.

Και με τον λόγο του Χριστού έπιασε τόσα ψάρια, που δεν τα χωρούσε το καράβι. Φώναξαν και άλλους ψαράδες να βοηθήσουν και γέμισαν δυό καράβια με ψάρια που τα έπιασαν με την ευλογία και το θέλημα του Κυρίου μας Ιησού Χριστού. Τότε συγκινημένος ο Πέτρος λέει στο Χριστό:

-Σε παρακαλώ, Κύριε, φύγε από το καράβι μου, εγώ είμαι αμαρτωλός. Τι δουλειά έχεις εσύ κοντά μου, που είσαι άγιος;

Αλλά αντί να του απαντήσει ο Χριστός «σ' ευχαριστώ για την υπόδειξη», του απάντησε:

-«Μη φοβάσαι. Από του νυν ανθρώπους έση ζωγρών».

Τι ήθελε να του πει; Μέχρι εκείνη την στιγμή ο απόστολος Πέτρος έψαχνε την θάλασσα για να πιάσει ψάρια. Τι να τα κάνει; Να τα βάλει στο τηγάνι και στο τσουκάλι.

Ερώτημα: Για το καλό τους τα έπιανε; Όχι! Για θάνατο. Για την απώλειά τους. Λέει τώρα ο Χριστός στον απόστολο Πέτρο:

-Μη φοβού. Από του νυν ανθρώπους έση ζωγρών.

Θα έπρεπε αυτοστιγμεί να σκεφτεί: «Χριστέ μου, τους ανθρώπους θα τους πιάνουμε, για να τους εξοντώσουμε; Αλλά δεν το είπε. Δεν το σκέφθηκε καν. Και μόνο από την παρουσία του Χριστού, κατάλαβε ότι ο Κύριος θέλει να πιάσει τους ανθρώπους στο δίχτυ του, όχι για το τηγάνι, ούτε για τα «καζάνια» της αιώνιας κόλασης, αλλά για την αιώνια ζωή.

Και ο απόστολος Πέτρος άφησε το καράβι του και ακολούθησε τον Χριστό. Και από εκεί και πέρα, τι έμαθε κοντά στον Χριστό; Έμαθε ότι υπάρχει αγιωσύνη τόσο -μιλάμε για την αγιωσύνη του Χριστού- που δεν μπορεί κανείς να την φαντασθεί. Ότι υπάρχει στον Χριστό τόσο καθαρότητα από αμαρτίες, που δεν την έχουν ούτε οι άγγελοι, ούτε η Πανάχραντη Μητέρα του, ούτε οι δούλοι Του εκείνοι που τον ακολούθησαν με όλη τους την καρδιά.

Και παράλληλα κατάλαβε ότι αυτός, ο Πανάγιος Κύριος που είχε γίνει άνθρωπος ήταν ευσπλαγχνικός. Πόσο σπλαγχνικός; Τόσο ώστε να συγχωρεί ληστές, πόρνες, μοιχαλίδες, και να τους καλεί όλους κοντά Του, ό,τι αμαρτία και αν είχαν κάνει μέχρι τότε. Να τους καλεί εις μετάνοιαν και σωτηρίαν. Και μέρα με την ημέρα καταλάβαιναν οι απόστολοι ότι εκλήθηκαν να μαζέψουν τα αδέσποτα τέκνα του Χριστού από την θάλασσα του συγκεχυμένου αυτού βίου, στη Βασιλεία του Χριστού. Όχι σε τηγάνι. Ούτε σε τσουκάλι. Αλλά στη Βασιλεία του Θεού, η οποία είναι Βασιλεία αγάπης, ειρήνης, χαράς.

Φρόνημα αποστολικό

Ο απόστολος Ανδρέας, αδελφός του αποστόλου Πέτρου, έγινε και αυτός απόστολος και ακολούθησε τον Χριστό. Κήρυξε τον Χριστό στην Ελλάδα. Τον σταύρωσαν στην Πάτρα. Ενώ τον είχαν σταυρωμένο, τρέχει παρακινούμενος από την γυναίκα του, εκείνος που διάταξε να σταυρωθεί και του λέει:

-Ήρθα να σε κατεβάσω από τον Σταυρό.

Απάντησε ο απόστολος Ανδρέας:

-Ξεκάρφωσε καλύτερα τον εαυτό σου από τον σταυρό και από τα δεσμά της αμαρτίας. Άφησέ με εμένα.

Τι ήταν αυτά τα λόγια του αποστόλου Ανδρέα; Ήταν το αγκίστρι που έριχνε για να πιάσει το τρελλό ψάρι, που τρέχει στα βάθη της θάλασσας, για να φύγει μακριά από την Βασιλεία του Θεού. Και προτίμησε ο απόστολος να είναι ο ίδιος στο Σταυρό, που ήταν καρφωμένα τα χέρια και τα πόδια του, για να ξεκαρφώσει τον άλλο από τον σταυρό της αμαρτίας. Και πραγματικά τον έφερε σε κατάνυξη και πίστευσε στον Χριστό.

Γιατί το λέμε αυτό; Για να θυμηθούμε ότι οι απόστολοι την εντολή του Χριστού: «πηγαίνετε να πιάσετε ψάρια, να ψαρέψετε ανθρώπους για τη Βασιλεία του Θεού», την είχαν βάλει βαθειά μέσα τους και την υπηρετούσαν με τόση χαρά, με τόσο ενθουσιασμό, με τόση αυταπάρνηση, ώστε προς χάριν της, καταφρονούσαν τα πάντα.

Και προς χάριν της Βασιλείας του Θεού, έβλεπαν ωφέλιμα για τον εαυτό τους τα χειρότερα παθήματα. Γιατί; Γιατί ήξεραν, τι φοβερό πράγμα είναι να απομακρυνθεί ο άνθρωπος από τον Χριστό και να χάσει την αιώνια ζωή. Και οι μιν ίδιοι, μπορεί να είχαν την Βασιλεία του Θεού «στην τσέπη τους». Αλλά έβλεπαν, ότι οι άλλοι άνθρωποι δεν την είχαν και αγωνιζόντουσαν να τους φέρουν στη Βασιλεία του Χριστού. Με ποιό τρόπο; Και με τα πάθη τους για τον Χριστό. Τι τα θεωρούσαν; Χαρά. Γιατί; Γιατί όποιος έχει την Βασιλεία του Θεού μέσα του, έχει αγάπη. Και η αγάπη είναι πόνος. Και ο πόνος του άλλου, όσο πιο μεγάλος είναι, τόσο πιο μεγάλος γίνεται και για κείνον που ξέρει να αγαπά.

Ο μεγαλύτερος πόνος -το λέει η χριστιανική πίστη μας- είναι η απώλεια της αιώνιας ζωής. Σκεφθήκαμε ποτέ τι πόνος είναι η αιώνια απώλεια για τον άνθρωπο; Μήπως ζούμε και γλεντάμε μέσα στην αίθουσα την νύχτα με τα κεράκια σαν τους Άγγλους άρχοντες; Και πετάει το σπυργιτάκι, που μπήκε μέσα και σε λίγο βγαίνει από το άλλο παράθυρο και εξαφανίζεται.

Έχουμε μήπως κάποιο άλλο μήνυμα σπουδαιότερο από το ότι η ζωή που αρχίζει με την γέννηση δεν τελειώνει με τον θάνατο; Και ότι «το παραπέρα από τον τάφο», για το οποίο ήλθε ο Χριστός στον κόσμο, είναι άπειρα σπουδαιότερο από την επίγεια ζωή μας και πρέπει να πονέσουμε γι' αυτό;